

BEJÁRÓ

Miklósvölgyi Zsolt

„ON THE ROAD”

A Műút folyóiratról

Bevezető

Ha szentimentalizmussal vegyített lelkesültségtől eltelve, s így a tárgyilagosság mértéktartó retorikumát mellőzve máris egy triviális *bonmot*-val nyitnám e bevezető sorokat – mint ahogy azt a feltételes mód áttetsző grammatikai páncélzata mögül valójában meg is teszem –, azt mondhatnám: a most következő írás a 2007-ben újtára indult Műút folyóirat „sikertörténetének” meredeken emelkedő ívét kívánja lekövetni. Mivel azonban e szókép (valódi szándékaimmal ellentétben) önkéntelenül is megidézi az ívhossz másik, meredeken lejtő görbéjét is, jobban teszem, ha mégis inkább a „tárgyilagosság mértéktartó retorikumát” engedem szóhoz jutni. Utóbbi mellett azért is érdekesebb elköteleznem magam, mert e rovat valódi célkitűzése inkább a kortárs irodalmi folyamatok objektív feltárása és megértése, semmint a laudáció féktelen szólamainak szabadjára eresztése. Mindazonáltal kár volna vitatni, hogy az utóbbi időben alakult irodalmi platformok közül a Műút produkálta a leglátványosabb felemelkedést, s ezt a szűkebb szakmai és a tágabb olvasói érdeklődés egyaránt megerősíteni látszik.

A kéthavonta megjelenő Műút a 2007-es indulása óta eltelt három év alatt összesen tizennyolc lapszámmal jelentkezett. A lapalapításkor a főszerkesztő, Zemlényi Attila a következőket mondta a Borsod Online-nak: Ha megnézzük a magyar folyóirat-kultúrát, azt láthatjuk, hogy nagy nevű alkotók egész sora nevelődött, kötődött különféle

Zemlényi Attila

irodalmi folyóiratokhoz. Azt szeretném, ha a mi lapunk is a belátható jövőben azon a rangon és szinten emlegetnék, ahol ma mondjuk az Alföld, a Tiszatáj, a Jelenkor áll.¹ Zemlényi Attila kérdésekre, hogy sikerült-e a folyóiratnak beváltania a hozzá fűződő kezdeti reményeket, a következőt válaszolta: *„Az én reményeimet és szerkesztőtársaimét többé-kevésbé igen, az olvasókért és a jó szakmai megítélésért minden új lapszám esetén újra meg kell küzdeni, ugyanazzal a lelkesedéssel és ambícióval, mint az elején. Három éve ezen igyekszünk, és ennek, azt hiszem, meg is van az eredménye, épp ezért most van itt a pillanat, hogy visszakapcsoljunk harmadikba, és egy telitalpas kövér gázt adjunk a történetnek.”*

„Laptörténet”

Mielőtt azonban erre a bizonyos „telitalpas kövér gázra” és az ezt lehetővé tevő körülményekre rátérnénk, érdemes néhány szót ejteni a lap születéséről. Ha az olvasó a Műút honlapjára² látogat, s ott az aktuális lapszám kínálatának végigmustrálása után a jobb oldali ikon-sávot legörgetve a „Laptörténet” linkre kattint, részletes betekintést nyerhet a lapalapítás körülményeibe és történetébe. Az oldalról a Borsod Online fentebb már említett beszámolójára³ navigálva aprólékosan végigkövethetjük, miként nyerte meg Zemlényi Attila főszerkesztő és stábjja a „2006 végére anyagilag (végleg) ellehetetlenült Új Holnap” főszerkesztésére kiírt meghívásos pályázatot, melyet a korábbi lapot is üzemeltető Szépmesterségek Alapítvány hirdetett meg. A folyóirat címválasztásáról és a mögötte meghúzódó lapfilozófiáról Rác I. Péter Zemlényivel készített 2007. július 2-i interjújából megtudhatjuk: „Az *Új Holnap* név azok közé a névválasztások közé tartozott a magyar folyóirat-kultúrában, amelyek az idődimenziók köré csoportosulnak. A korábbiakban is ez jellemezte a miskolci lapot, hiszen 51 évfolyamon keresztül *Napjaink – Holnap – Új Holnap* néven jelent meg. A névváltoztatást a korábbi név tautológikus volta

1 *Két költőből az egyiké a lap*, Borsod Online 2007. április 04. (http://apps.boon.hu/download/emtippek/az__szak_az__j_holnapr_l__m__tr_l_2007-ben.pdf)

2 <http://www.muut.hu/index.html>

3 http://apps.boon.hu/download/emtippek/az__szak_az__j_holnapr_l__m__tr_l_2007-ben.pdf

és az új szerkesztőség indokolta. Az új folyam, az 52. évfolyam Műút címmel indul, mint irodalmi, művészeti és kritikai folyóirat, úgy, hogy vállalja a hagyományokat, utód-voltát, de a saját karakterét, profilját kívánja felmutatni, ami reményeim szerint elég önálló és markáns lesz ahhoz, hogy az alapján ítéljék majd meg. Az új név jelentése inkább folyamatszerű, az összetétel mindkét tagja ismert szereplője a magyar lapnévadási szokásoknak, bár így együtt még nem jelent meg, úgy véljük, sikeres lehet, a mű – alkotás – út viszonylatban, szerénysége és termékeny, programadó széles konnotációja okán is. Úton lenni boldogság.²⁴ Úgy tűnik, ez az eudaimónikus mottó valóban vezérelvként lebeg a szerkesztői szemek előtt, hiszen – Zemlényi elmondása szerint – végső soron az ebben való hit katalizálja már kezdetről fogva a folyóirat működését.

Visszatérve az induláshoz: a Miskolci Galéria által működtetett Szépmesterségek Alapítvány pályázatára két koncepció-terv érkezett, végül Serfőző Simon és Zemlényi Attila költők pályázatai közül az utóbbi nyerte el a kuratórium tetszését. A győztes pályázati anyagában az újonnan induló orgánum legfőbb célkitűzéseit összegezve kifejtette: „[a folyóirat] szóljon rólunk, mutassa be összes fellelhető és publicitásra érdemes értékünket, mégse legyen provinciális. Illetve ismertessen meg bennünket a kortárs irodalom, képzőművészet, kritika országosan is releváns alkotásaival, haladó irányzataival, de ne úgy, hogy kivégezze az itteni esetleges gyengébb teljesítményt, hanem értő módon helyezze el azt a létező értékskálán. Ez az igazi visszaigazolás, ami minden alkotó érdeke, hiszen lehetőséget teremt számára a kibontakozásra. Jelentsük ki, hogy jogos elvárás és jogosan támasztott igény a miskolciak részéről, egy majdani *országos elfogadottság, ismertség, méltányolás*.²⁵

Zemlényi „útítársait” felsorolva K. Kabai Lórántot a szépirodalmi rovat és az (ugyancsak hangsúlyos szereppel bíró) online megjelenés felelős szerkesztőjeként, Jenei Lászlót a kritikai rovat vezetőjeként, Kishonthy Zsoltot pedig a képzőművészeti tárgyú írásokért, valamint a grafikai megjelenésért felelős szerkesztőként mutatta be pályázatában. Az utóbbi sokak szerint a Műút egyik legnagyobb erénye, hiszen nem csupán tartalmi vonalon hoztak újat a magyar folyóirat-

4 *Műúton – Interjú Zemlényi Attilával*, Litera.hu 2007. július 2. (<http://www.litera.hu/hirek/muuton>)

5 Zemlényi Attila pályázati anyagának online elérhetősége: <http://www.muut.hu/laptortenet/doc/fszerkp.rtf>.

kultúrába, de tipografikus és vizuális megjelenésükben is úttörőnek számítanak. Ahogy azt a főszerkesztő a külcsín-belbecs kvócienséről Rác I. Péternek is elmondta, „a jelenlegi magyar folyóirat-kultúra legnagyobb problémája, hogy a design és a layout tekintetében mintha nem történt volna meg a rendszerváltás. Egyetlen üdítő és pozitív kivételt tudok említeni: a szép emlékű Nappali Ház minden tekintetben »kortárs« lap volt; mind a borító, mind pedig a tördelés radikális és új minőségeket hozott az irodalmi köztudatba – sajnálatos, hogy ennek hatásai épp a folyóiratok körében nem mutatkoznak meg.” E kijelentés persze csupán korlátozottan érvényes, főleg, ha olyan folyóiratokról teszünk említést, mint a rendszertelenül jelentkező *Árgus*, az elsősorban inkább bölcséleti orientációjú, és azóta sajnos szintén megszűnt *Vulgo*, vagy a nemrégiben ugyancsak eredményes kozmetikán átesett Pannonhalmi Szemle. De a *Műút* minden bizonnyal – a legtöbb hasonló kaliberű, ám sokkal nagyobb múltú periodikával ellentétben – nem csupán az elmét, de egyszerűsmind a látóérzékeket is gyönyörködtetni kívánó orgánium.

Szerkesztői elvek

Zemlényi szerint mindez a főszerkesztői elvek és a lap működésének egyik tartópillére is, hiszen, ahogy azt maga is összegezte, *„belső szerkesztői stratégiám a csapatmunka, organikus fejlődés, önálló terenumok etc., az, hogy a szó eredeti értelmében demokratikusan működjön a lap, mert például a leg jobb szöveg is agyonverődhet, ha Tellinger András képszerkesztőnk nem bozza a lapoldalon olyan csínnel a külső kontextusát, ami adekvát és méltó hozzá.”* Természetesen a főszerkesztői elvek nem merülnek ki ennyiben. Zemlényi úgy véli, hogy a *Műút* működési eszméjét leginkább *„nyitottsága fejezi ki, ami nem karakternélküliséget, hanem átjárhatóságot jelent. Illetve annak a lehetőségét, hogy esztétikai szempontból bármilyen radikális, progresszív újdonság megszülethet a hasábjain. Az álmom az, hogy ha létrejön valamely unikális, útkereső magyar nyelvi műalkotás, a szerzőjének mint potenciális megjelenés a *Műút* jusson először eszébe.”*

Zemlényi arra a némiképp provokatív felvetésemre, miszerint érzékelhető-e minőségi egyenlőtlenség a különböző blokkok szintjén, a következőképpen reagált: *„Nem látok különbséget a rovatok között, a szerkesztői koncepciók között azonban igen, és magam is úgy vélem,*

szét kell választani az irodalmi rovatot és a kritikát. Az előbbi esetében egy kísérletezőbb, experimentálisabb koncepció érvényesül, új szerzők felfedezésével, az utánpótlás felmutatásával, több blueszal és kevesebb tenorral, míg utóbbit az adott időszak könyvtermése batározza meg, a válogatás mikéntje így értelemszerűen közelebb áll a folyóirat-trendekhez. De nagyon fontos számunkra a képzőművészeti rovat elementarítása és legújabban a kortárs színbáz felmutatásán is ügyködünk *Bujdos Attila szerkesztőtársam segítségével.*” Zemlényi véleményét, úgy tűnik, szerkesztőtársai is osztják, hiszen K. Kabai Lóránt és Jenei László is inkább a rovatvezetői koncepciók eltéréséről, semmint minőségi egyenlőtlenségről beszél.

Irodalmi rovat

Az irodalmi részért felelős K. Kabai Lóránt – aki maga is gyakorló író, költő – saját szerkesztői praxisát és rovatának sajátosságait a következőképpen summázza: *„a napi szerkesztői gyakorlatban is a fentebb említett nyitottsággal olvasok el minden kéziratot, és ha az egyes lapszámokon nem is feltétlenül látszik ez, éves szintre kivetítve elmondható, hogy a szépirodalmi rovat szerzőinek nagy része jó nevű, elismert szerző, míg a többiek épp efelé tartanak, s remélem, el is jutnak ideig. Szintén kiemelt szempontom a tehetség-gondozás és -felismerés is; fontosnak tartom, hogy a tehetséges, fiatal szerzők általam is közelről ismert publikálási nehézségeim segítsek. Épp ezért állítottam össze 2009 áprilisában egy testesebb blokkot a Körhinta Kör tagjainak műveiből, s ezért fogunk minden évben önálló összeállítást szentelni a Deákpoézis nevű tehetségkutató pályázat díjazottjainak is. Külön büszke vagyok arra, hogy az azóta mindennapos irodalmi jelenléttel bíró Ayhan Gökbant az elsők között közölhettem, illetve tanácsokat adhattam neki, s azóta is rendszeresen megtisztel bennünket írásaival.*” Próbáltam kideríteni, hogy ennek alapján körvonalazható-e/kialakult-e egy olyan irodalmi alkotókból álló közeg, ami egy-

K. Kabai Lóránt

értelműen a Műúthoz köthető, és amiről (a fentebb említett beszámolóban) Zemlényi is beszélt. *„A magam részéről nem is bánom – fejtette ki a rovatvezető –, hogy ilyesmi nem rajzolódik ki egyértelműen: sokkal nyitottabban és átjárásokkal, átfedésekkel gazdagabban képzelem el a szépirodalmi rovatot (és a teljes magyar folyóirat-kultúrát), bár az is igaz, hogy vannak »állandó«, de legalábbis rendszeres szerzőink, és több író is »elkötelezte magát« a Műút mellett azzal, hogy bosszabb, terjedelmesebb munkáját nálunk közli részletekben (gondolok itt például Nádasdy Ádám Pokol-fordítására, vagy Bán Zoltán András Véletlen család avagy Beethoven unokaöccse című készülő regényére).”* Arra a kérdésemre, hogy ennek alapján beszélhetünk-e nyílt vagy lappangó kanonizációs törekvésekről a rovatvezetés szintjén, K. Kabai elmondta: *„Azt gondolom, valóban nyitott vagyok szinte minden műfaj, stílus vagy irányzat felé (még az egyébként tőlem mint alkotótól igen távol állók felé is) – talán emiatt kissé eklektikusnak is tűnhet a szépirodalmi rovat. Azonban, mint említettem, nem szeretnék »vonalas« lap készítésében részt venni, a szelekció egyetlen elve a minőség.”* Persze az „értékpluralizmus” üres jelzőjével terhelt jótékony szerkesztői gyakorlat olykor a kevésbé épületes extremitásoknak is kedvez. Ilyenek például véleményem szerint (a teljesség igénye nélkül): Marilyn Manson dalszövegeinek fordítása, Nyilas Attila írásjel-szonettjei vagy (az egyébként éles elméjű kritikus és esszéista) Nemes Z. Mária „verscafatai”, amelyek szintén teret kaptak a folyóirat hasábjain. Azonban az efféle ritka kivételek mellett jóval nagyobb hangsúly kerül a nagynevű hazai és nemzetközi szerzők, valamint az általuk kitaposott ösvényen (eredményesen) haladó vagy az ugyanezen ösvényről (eredményesen) letérő fiatalabb író- és költőgenerációk munkáira. Ennek következtében az irodalmi rovat sokszínűsége egyre magasabb minőséggel párosul.

Kritika-rovat

A hazai viszonylatban jelentős terjedelemmel bíró, néha akár egy teljes szám felét is kitevő kritikai rovatról elmondható, hogy lapszámról lapszámmra egyenletes teljesítményt mutat. A benne szereplő bírálatok, kritikák és esszék jobbára a hazai kritika-kultúrát meghatározó szerzőktől kerülnek be, de Jenei László szerkesztő az utánpótlásra is nagy hangsúlyt fektet. Ahogy azt a rovat rendszeres szer-

zőjének számító Bazsányi Sándor irodalomkritikus szellemesen megfogalmazza: „*úgy látom, hogy a szerkesztő egyfelől a legfontosabb, már befutott kritikusokat nyüstöli, másfelől szívesen alkalmaz pályakezdőket is (akiket később majd mint befutottakat fog nyüstölni, és persze mellettük pályakezdőket is szívesen alkalmaz, akiket később majd...)*”

Jenei elmondása szerint „*minden új könyv vadonatúj szempont*” egy-egy lapszám kritikai rovatának szerkesztésénél. „*Már persze a jobb könyvek. Más könyveknél bátorság kell, hogy elmondjuk róluk az igazat – ebből nem volt hiány a Műútnál. Kérdezték már, hogy akkorová is tartozom, hogy erről és erről ílyet íratok... Ha innen nézzük, talán egy szempont nem létezik nálunk: a bratyzás. Szerzőim szeretik ezt a légkört, többen jelezték is. Szabadabbak.*”

Bazsányi meglátása szerint a Műút kritika-rovata „*az utóbbi időben az egyik, ha nem a legfontosabb fejleménye a magyar kritikai kultúrának*”. A rovat legnagyobb erősségét a feszes és következetes szerkezeti felépítésben látja: „*mindig van valamiféle narratívája, hogy honnan indít, mivel folytatja. Vagy hogy többen (olykor négyen) is írnak kritikát egy könyvről, sőt olykor még egy ráadáskritika is bekerül a többiek kritikáiról. Vagy hogy annak könyvéről is közölnek kritikát, aki éppen kritikát ír a lapszámba.*” Így például a 2009/16. szám kritikai blokkja Darvasi László *Virágzabálók* című könyvének bírálataival kezdődik. A sokak által az utóbbi idők egyik legjelentősebb irodalmi momentumaként ünnevelt regény első recenzióját a laudáció szövegeit „mértékletesen” pengető Györffy Miklóstól olvashatjuk, majd ezt követi a kritikai fogadtatás mértéktelen lelkesedését megkérdőjelező Darabos Enikő kritikája, hogy azután e kettő fejleményeit összegezve és azokra reflektálva Angyalosi Gergely fejtsse ki saját bírálatát a könyvről. Majd ezt követi az Angyalosi *A minta fordul egyet* című, 2009-ben megjelent tanulmánykötetéről írott recenzió Nagy Csilla tollából. A lapszám belső szerkezeti egységét erősíti még, hogy az irodalmi rovatban Darvasi László kisprózája is helyet kapott.

Bazsányi Sándor

Jenei László

Képzőművészeti rovat

Természetesen nem szabad megfeledkezni az irodalmi és a kritikai rovatok között helyet foglaló, a hagyományos irodalmi folyóiratokhoz képest újdonságot hozó képzőművészeti rovatról sem, amely a világirodalmi történéseket görcső alá vevő *Kikötői bírekekkel* vagy a – K. Kabai megfogalmazását idézve – „boldogabb vidékeken egyenesen a kilencedik művészetként kezelt, ám nálunk többnyire lesajnált” képregény-művészetnek otthont adó rovattal kiegészülve gyakorlatilag egy „összművészeti” kezdeményezéssé terebélyesíti a lapot. S ha mindehhez még hozzávesszük az olyan egyedi eseteket is, mint Jenei László Kocsis Zoltánnal készített 2009. októberi interjút vagy a kortárs színház irányába tett tapogatózási kísérleteket, úgy e megállapítás még inkább megalapozottnak látszik.

Visszatérve a Bujdos Attila által szerkesztett képzőművészeti rovatra, érdemes megemlíteni, hogy a rendszeresen szigorú tematikával jelentkező blokk nemcsak afféle „dekoratív” átkötő elem az irodalmi és a kritikai rész között, hanem maga is szerves egységként illeszkedik az egyes lapszámok tartalmába éppúgy, mint a Műút egészét átható lapfilozófiába. A jobbára kiállítás-kritikáknak, művészeti írásoknak, interjúknak helyet adó rovatban gyakran előfordulnak képzőművészeti jelenségeket, diskurzusokat elemző és értékelő tematikus egységek is. Így például a 2009/13. és 14. számban a Műcsarnok jóvoltából 2009-ben megrendezett ikOn konferencián elhangzott előadászövegek szerkesztett változatát olvashatjuk. A rovat talán egyik legimponálóbb törekvése azonban éppen az, hogy nemcsak a jellemzően fővárosi érdekeltségű kiállítások és egyéb művészeti jelenségek felé orientálódik, hanem egyfelől a külföldi kontextusok, másfelől a vidéki események irányába is tágítja a horizontot. Előbbire kiváló példa Ébli Gábor esszéje a lap 2009/18. számából, amely az osztrák Essl Museum tizedik évfordulója alkalmából mereng el a magán- és közgyűjtemények viszonyáról, utóbbira pedig Áfra János kiállításkritikája a debreceni MODEM-ben rendezett *Messiások* tárlatról a 16. számban.

A folyóiraton túl

Emellett a folyóirat szerkesztői kiemelt figyelmet fordítanak Miskolc városára, sőt a megye és a régió kulturális életének formálására is.

Szerveztek már regionális irodalmi folyóirat-találkozót, író-olvasó találkozót, kiállítást, filmvetítést. Ráadásul a folyóirat Műút-könyvek címmel könyvsorozatot is indított, amelynek keretében 2008-ban elsőként Pernecky Géza *Rózsák nyése* (*Bolyongás a művész-galerista-műgyűjtő háromszögben*) című könyvét jelentették meg. Zemlényi Attila a jelenleg is futó és a jövőben induló programokról beszámolva elmondta: „négy projektünk is fut városi-megyei intézményekkel közösen, a legrégebbi A Műút a könyvtárba vezet című beszélgetéssorozat a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtárban. Az elmúlt két évben a Műút vendége volt Nádas Péter, Parti Nagy Lajos, Karinthy Márton, Kornis Mihály, Konrád György, Bereményi Géza, Végel László, Dragomán György, Spiró György, Bartis Attila, Kemény István, Kocsis Zoltán, Bodor Ádám és Alföldi Róbert.” Zemlényi az idei eredményekről beszámolva hozzáteszi: „idén útjára indítottunk két új kezdeményezést, egyiket a Cine-Mis Kft.-vel közösen, mely a Szuper 8 filmklub elnevezést kapta. A program keretein belül kortárs magyar filmeket mutatunk be a Művészetek Háza Béke termében. Először Hajdu Szabolcs *Bibliothèque Pascal* című alkotását, majd a *Czukor Show-t* láthatták a nézők. A bemutatókat természetesen összekapcsoljuk közönségtalálkozóval is. A másik a Műút-tárlatok sorozat, melyet a Művészetek Háza galériájában tartunk, lapszám bemutatóval összekötve. Az itt kiállított alkotók Seres László, Fukui Yusuke és Ruttkai Bori voltak, az utóbbi képzőművész koncertet is adott a megnyitó után Kovácsné Gyapjas Betonka nevű formációjával.” De Zemlényi kitér a jövőbeni tervekre is: „Szeptemberben indul a Miskolci Nemzeti Színházzal közösen, Az író színháza címmel egy újabb sorozatunk, amelyben a kortárs magyar drámát szeretnénk felolvasószínházi keretek közt bemutatni.”

„Kilátások”

Ez a szerτεágazó és sokrétű működési profil minden bizonynal döntő módon hozzájárult ahhoz, hogy a lap a Nemzeti Kulturális Alap Szépirodalmi Szakmai Kollégiuma által tavaly meghirdetett folyóirat-támogatási pályázaton eredményesen szerepelt. Az alig három éve működő – s így *in concreto* „kevesebbet bizonyított”⁶ – Műút be-

6 Ez a megfogalmazás Kerékgyártó György *Van aki bent – van aki kint* című (a Nagyítás 2010. február 24-i számában megjelent) cikkéből származik. A „tizenegyes lista” körül kialakult véleménykülönbségeket firtató cikkíró Oláh Jánost idézi,

került abba az NKA által meghatározott, tizenegy folyóiratot tartalmazó körbe, amelynek tagjai három évre szóló támogatást kapnak a kollégiumtól. Zemlényi a folyóirat finanszírozási struktúráját összegezve kifejtette, hogy a támogatás nagymértékben megkönnyíti a lap működéséhez szükséges költségvetés előteremtését. *„Miskolc város támogatja a folyóiratot, azonban ez sajnos egyre csökkenő tendenciát mutat; ez körülbelül a jelenlegi működésünk 30-35%-a. Kapunk 1 millió forintot a megyétől is, a többi az NKA-tól, a MASZRE-től, pályázati támogatásokból, könyvtárak megrendeléseiből, illetve magánszemélyek és cégek támogatásából, áruspéldányok értékesítéséből jön össze.”* A megjelenési és eladási statisztika után érdeklődve pedig megtudtam: *„Jelenleg 600 példányban jön ki a folyóirat, és ez nagyjából el is fogy, mert az összes megrendelésünk 350 körülire tehető. A többi árus- és tiszteletpéldány, mindössze néhány tucat marad a szerkesztőségben, ami kell az estekre. Sok remittendával nem kell kalkulálnunk.”*

A meghívásos pályázat listájára való felkerülés azonban nem csupán anyagi biztonságot, hanem egyúttal szakmai elismerést is jelentett a miskolci lap számára. Még akkor is, ha az olyan tekintélyes múlttra visszatekintő folyóiratokkal ellentétben, mint az Alföld, a Holmi, a Kortárs vagy a Jelenkor, a Műút esetében sokkal inkább a látványos kezdetből és az eddigi három évfolyam teljesítményéből kikövetkeztethető jövőbeni eredményekbe vetett bizalomról van szó. Így azonban felmerülhet a „tárgyilagosan mértéktartó” kérdés: vajon képes lesz-e a folyóirat rászorgálni erre a bizalomra, s képes lesz-e az eddigi szakmai és olvasói elismerést továbbra is magas színvonalon viszonzani? Az eddigi fejleményeket tekintve minden lehetőség adott ahhoz, hogy a Műútból egy valóban olvasóbarát folyóirat váljék, amelyre érdemes odafigyelni.

aki szerint „többségében olyan folyóiratok kapták meg a hároméves garanciát, amelyek már több évtizede bizonyítanak. Azért akad kivétel. Megkapta a támogatást a Műút című folyóirat is, bár még nem bizonyított” (lásd: http://nagyitas.hu/common/main.php?pgid=cikk&cikk_id=675&tema_id=28).